

Den gyllne bilderboken för
alla små barn, som läst
snällt i ABC-boken : med...

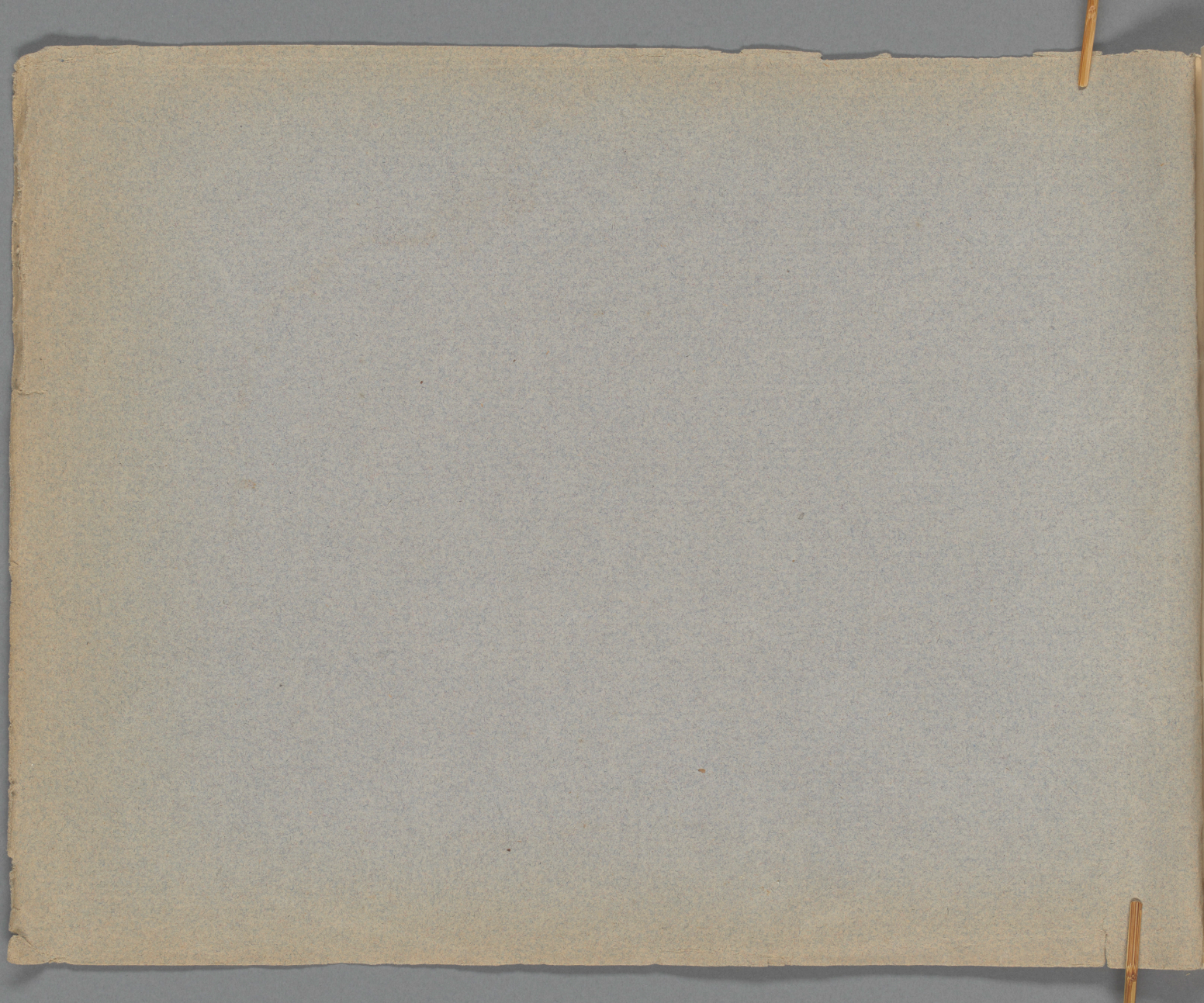
National Library
of Sweden

LDERBOKEN, DEN GYLLNE, ...

Under
Barn
(B. 2)
4
1853

/853

Underw.
Bank.
(St.)
4
1853

DEN GYLNE BILDERBOKEN

FÖR ALLA SMÅ BARN,

SOM LÄST SNÄLLT I ABC-BOKEN.

Med
många
vackra Bilder

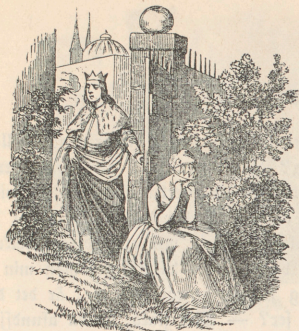
och

roliga Historier
om andra
små Barn.

STOCKHOLM,
HOS J. J. FLODIN.

1853.

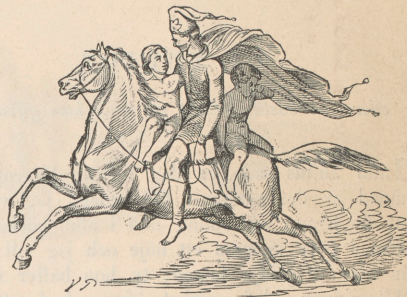
STOCKHOLM,
TRYCKT HOS JOH. BECKMAN, 1853.

Bilderboken.

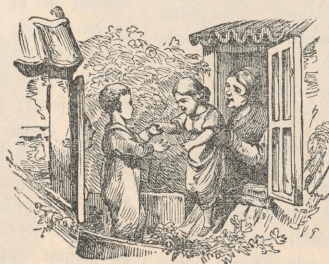
Mammas gosse.

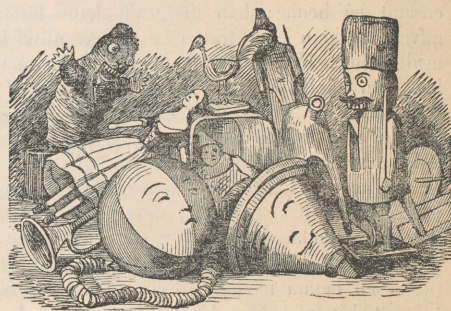
Tennhästen.

Leksaker

och

Julklappar.

Ack! hvad Jul-af-ton är tref-
lig med si-na klap-par, ty jul-
klap-par-na ä-ro de ro-li-ga-
ste klap-par som vi få af mam-
ma och pap-pa när vi ä-ro
snäl-la barn. Ock-så läng-ta-
de lil-la Cal-le ef-ter Ju-len
och då han sof dröm-de han om
in-gen-ting an-nat än den vack-
ra bil-der-bo-ken med kun-gar
och drott-nin-gar ut-i och hur
han red på tenn-sol-da-tens
häst, och hans glä-dje stod än-
da upp i tak, ja till-och-med
öf-ver ta-
ket och högt upp i luf-ten
dröm-de han sig stå och vi-
sa si-na jul-klap-par för si-na
små vän-ner. Och när Ju-len
kom fick han snur-ra och nöt-
knäp-pa-re och tenn-sol-da-
ter och dans-mä-sta-re. Ja,
jag kom-mer ic-ke i-håg al-la
lek-sa-ker-na, men de stå af-ri-
ta-de här of-van-för.

JULIUS.

eller den bästa present ett barn kan gifva sin moder.

Lilla Julius sade en dag till sin lärarinna i skolan: »Om en månad är det mammas födelsedag; jag ville så gerna som present åt henne då kunna läsa i alla böcker. Jag är säker, att dermed göra mamma ett nöje och jag vill göra allt hvad jag förmår för att glädja henne, ty hon håller så mycket af mig.»

Lärrinnan blef mycket öfverraskad att höra ett knappt fem års barn tala så. Hon omfamnade honom och lofvade att hjälpa honom allt hvad hon kunde. Men Julius litade icke ensamt på henne; han insåg att hans lärarinna, som var omgifven af tjugu eller trettio barn, icke alltid kunde sysselsätta sig med honom. Han studerade, ensam, som en hel karl. Emellanåt bad han skolkamraterna hjälpa honom med några svårare ord, och han kom sedan ihåg dem. Han beslitade sig så ifrigt, att han till den utsatta dagen verkligen var i stånd att läsa i hvad bok som helst.

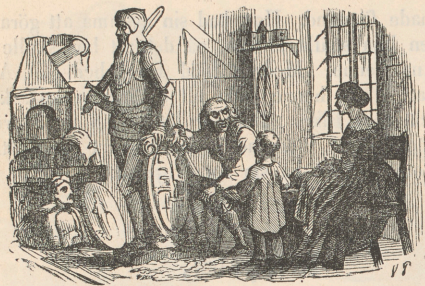
Mammans födelsedag kom och han läste, utan att stappla, i den första bok som hon öppnade åt honom. Då han slutat sade han, omfamnande sin moder: »Mamma, jag har försökt att på din födelsedag göra dig en stor glädje, som du alltid säger.»

Den ömma modern rördes ända till tårar och tryckte sonen till sitt hjerta. »Min kära Julius», sade hon, »du kunde också icke gjort mig ett större nöje: att utbilda dina kunskaper, i uppfyllandet af dina pligter, är den bästa gåfva du kan gifva din moder.»

Profetian.

»Mamma», sade en dag Lotta till sin moder, »hvarför tycka alla mer om min syster Nelly än om mig? Jag niger utan att någon ber mig derom, jag svarar alltid artigt, och är icke efterhängsen eller frågvis när någon talar mig till, jag begär aldrig äta eller dricka när jag är borta, och då jag leker söker jag undvika allt stöj; med ett ord, jag tycker jag bemödar mig på allt sätt för att bli omtyckt. Sifväl ger man min syster företräde, oaktadt hon icke gör sig samma besvär som jag; är det därför att hon är sju år och jag bara sex? — Min syster, är du afundsjuk på din syster? — Nej, mamma, jag håller för mycket af Nelly, för att vara afundsjuk: hon är så besedlig, så god, så förekommande! men jag skulle vilja vara så omtyckt som hon. — Vill du weta, mitt kära barn, hvad som misshagar mig hos dig? Jag skall säga dig det: du är icke snygg. Knappt är du klädd för än din klädning är full af fläckar, nästan jemt är du smutsig i ansigtet och om händerna. Är det möjligt att man då kan smeka dig? Kom ihåg, att det vackraste barn i werlden som wore nedsmutsadt skulle icke inge annat än afsmak. Nelly gör icke mer än du, det är sant; men hon är intagande ordentlig, det är en dygd som höjer alla de andra och gör det fulaste barn älsfwärdt: likna din syster, min goda wän, och du skall ha gagn deraf.»

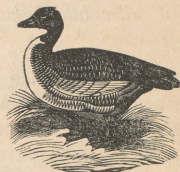
Lotta gjorde så. Från den dagen såg man henne undvika allt som kunde nedsmutsa eller skrynkla hennes klädning; om hon handterat några smutsande saker twättade hon alltid händerna; man såg henne aldrig spotta på golfwet eller nysa så att det gaf eko i hela huset, utan satte då näsdufen för ansigtet. Hon uppförde sig wid bordet som om hon varit borta och tog till mönster de snällaste stikor hon kom i sällskap med. Hon uppförde sig verkligen så, att det icke dröjde länge förr än man fann de begge systerarna lika älsfwärda. Lotta fann sig snart belönad för det twång hon pålagt sig; för desä lyckade bemöddanden erhöi hon beröm af alla menniskor och sin mammas ömhet.

Bildhuggaren.

Arbetshesten.

Ankan.

Blomkrukan.

Bäfvern.

Prata ic-ke för myc-ket, ty man lik-nar den prat-sju-ka wid en An-ka som jemt snatt-rar. Hon är för öf-rikt en af wå-ra ta-ma fjö-fåg-lar, som ger öf ägg, kött, dun och fjä-der. — Hå-sten är bland dju-ren men-ni-skans iwerk-sam-ma-ste bi-trä-de; wid å-ker-bru-ket, på re-sor och med förs-lor skul-le wi of-ta stå will-rä-ds-ga om wi ic-ke ha-de hå-sten som hjelp-te öf. — Små barn ha små doe-kor och sto-ra men-ni-skor ha sto-ra bil-der som kal-las sta-ty-er och som gö-ras af bild-hug-ga-ren; bå-de bar-nen och de sto-ra ha si-na doe-kor för nö-jet. — Blom-kru-kan kan man kal-la en li-ten träd-gård, syn-ner-si-gast om win-tern, då hon grön-skar i wå-ra fön-ster me-dan snön täc-ker allt i den sto-ra träd-går-den. — Bäf-vern är en li-ten mu-ra-re, ty han byg-ger små run-da hus åt sig och be-gag-nar der-wid swan-sen till mur-slef. Af hans hår och ull gö-ra hatt-ma-ka-re-na de fi-na-ste hat-tar-na och hans mur-slef är en läc-ker sief.

ELISE,

eller lilla flickan som hela världen tyckte om.

Fru Villmont hade en liten dotter vid namn Adelaïd, som hade många små fel: hon gäspade högt i sällskap; kom och gick, när någon fremmande var hemma, utan att hälsa; störde genom sitt stöj; upplängde på stolskarmarne der någon satt; ville höra allt, veta allt; var nyfiken och frågvis; med ett ord, betedde sig så opassande att hennes mammas bästa vänner undveko henne. Adelaïd hade likväl egenkärlek; hon skulle gerna sett att man tyckt om henne, men hon gjorde ingenting för att bli omtyckt. En dag såg hon på promenaden en liten vacker flicka, som alla bemötte så innerligt vänligt. »Mamma», sade hon till sin moder, »hvad är det för en liten flicka? alla klappa henne och ge henne namn.» Det skall jag säga dig, kära barn: det är en liten flicka som heter Elise. Man kan icke vara sötare än hon. Hennes artighet och lydighet göra henne omtyckt af alla som se henne. Hennes far och mor älska henne hjertligt, och det ha de skäl till. Alla morgnar ber hon sin morgonbön med en liten engels fromhet, låter kläda och tvätta sig utan att falla en enda tår. Sedan hon är i ordning, hälsar hon sin pappa och mamma god morgon, och sedan, i stället för att störa dem med oväsen och prat, leker hon med sin docka till frukosten. Hela dagen är hon glad, snäll och lydig; hon läser redan temmeligen rent. På promenaden springer hon aldrig ifrån sin mamma, och hon gör aldrig något som hon icke har lof till. Också är hennes klädning alltid snygg och hennes händer rena, ty hon gräver icke i smutsen. Hon har icke fula vanor att peta sig i näsan eller i hufvudet, hon snyter sig utan att man behöfver påminna henne derom. Snygg, artig, snäll, omfattas hon med kärlek af alla menniskor, som du ser.

Adelaïd hade förstånd. Hon bad sin mamma att göra henne bekant med den lilla snälla flickan, på det att hon skulle kunna försöka att likna henne. Modren bjöd Elise hem till Adelaïd. Hon försökte att likna henne ända till de minsta småsakerna och blef lika omtyckt som Elise. Det var lättare än man föreställer sig: ett godt efterdöme, förenadt med begäret att bättra sig, utplånar felen om de icke ha sin rot i hjertat.

Wilhelm,

som icke var snål.

En by war en liten gösse som hette Wilhelm. Han war en duktig, glad och treflig gösse, men hade isynnerhet ett godt hjerta. Han kunde aldrig äta ett äpple eller ett päron utan att dela hälften med till en wän.

En dag fick han af en herre från staden en strut karameller och ett stort bakelse. Wilhelm fick stora ögen då han såg så mycket rart, och hoppade af glädse, då han hörde att han fick alltsammans.

Wilhelm bar genast struten och bakelset till sin mamma och pappa. »Men det är ju åt dig», svarade de, »gör dermed hvad du vill.» Fadren som kände sonens hjertelag gjorde den fremmande herrn upmärksam på gossens användande af hans gåsiva. Snappt hade han fått rättighet att efter behag hushålla med läckerheterna, för än han hoppsamlade ett dusin leffkamarer, delade bakelset och karamellerna i lika delar och behöll icke mer för egen räkning än hvad han gaf hvar och en af kamraterna.

Det war ett nöje att se den lilla samlingen; huru gossarne åto bakelset medan solvärmen smälte karamellerna om fingrarna, och Wilhelm war en förekommande wärd på kafaset, mest glad öfver att det smakade de andra.

Herrn blef mycket förtjust öfver Wilhelms uppförande och lofwade att nästa gång han kom dit medföra ny wälfägnad.

Det är winsten för små barn som icke äro snåla. Man tycker om dem, man smeker dem, och man ger dem tio gånger mera godt än andra.

Engeln.

Båten.

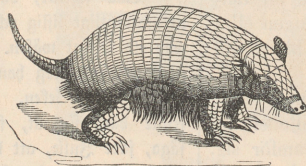
Englarne och små Barnen.

Eldbrasan.

Dufvan.

Baltan.

Förstoringsglaset.

Om vi ä-ro snäl-la barn föl-jer all-tid en god Guds En-gel med oss. Vi se ho-nom ic-ke, men det är han som sä-ger in-om oss när vi va-rit ly-di-ga el-ler o-ly-di-ga. — Kurr, kurr, sä-ger Duf-vor-na och pus-sas och så fly-ga de ur duf-slaget högt upp i luf-ten i sol-ske-net. — Ak-ta dig att u-tan pap-pas el-ler mam-mas lof en-sam gå i en båt; se ha-ra den lil-la flic-kan, som är så led-sen der-för att hon kom-mit långt ut i sjön och ic-ke kan kom-ma hem i-gen. — Ak-ta dig ock-så att le-ka med el-den, så vac-ker den än är att se på, så brän-ner den lik-väl att det svi-der myc-ket il-la. — Män-ga djur ä-ro så små att de ic-ke sy-nas med blot-ta ö-go-nen, men i-ge-nom ett för-sto-rings-glas kan man ta-ga re-da på dem. — Bäl-tan är ett un-der-ligt djur i full rust-ning som du ser.

LILI,

eller den lilla egensinniga flickan.

»Lili», sade fru Blom till sin dotter, kom, att Marie får kläda dig, vi ska gå ut att promenera.» Lili var just i detta ögonblick sysselsatt vid ett bord att med bläck och penna rita hus, träd och andra vackra saker; det roade henne. Hon svarade modren, utan att låta störa sig: »Straxt mamma! — Kom genast, min flicka, sade modren. — Det är på stund färdigt. — Det passar dig icke att låta mig vänta. — Jag håller just på att sluta ett träd. — Lemna dina träd och lyd din mamma, eller får du gå på promenaden med smutsig klädning. — Det gör mig detsamma! — Lili, återtog modren missnöjd, lemna dina kråkfötter och lyd mig.»

Tvungen att lemna sin ritning, tog Lili humör, och knufade till bordet så häftigt att bläcket squalpade öfver och rann på hennes klädning, som blef fläckad ända uppifrån och ned.

Skamsat öfver denna händelse skyndade hon till Marie för att få klädningen ombytt; men hennes mamma gaf icke tid der-till och, utan att synas märka bläckfläckarna på klädningen eller Lilis tårar, förde hon henne med sig på promenaden bland allt folket.

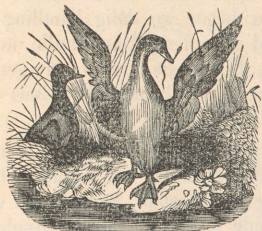
Den stackars Lili vågade icke lyfta upp ögonen, utan sökte gömma sig bakom sin mor; men fru Blom, som ville straffa henne för hennes egensinnighet, förde henne alltid framför sig. Till råga på olyckan kommo flere af Lilis tanter med deras små flickor, så fint och nätt klädde. Lili skulle hellre önskat sig djupt ned i jorden, än att vara föremål för allas blickar, hvilket hon nu var. »Hvad har hänt henne? frågade en af tanterna. — Så hon ser ut: är det samma flicka som vanligt, frågade en annan, den nedsmorda klädningen låter mig tvifla derpå.» — Lilis

goda vänner tycktes icke känna igen henne. Ändtligen tog profningen slut och hon kom hem igen.

Det stackars barnet sade icke ett ord under hela vägen. stora tårar runno utför dess kinder. Då hon kom hem kastade hon sig vid sin mors knän. »Ack! mamma, sade hon och kysste modrens händer, förlåt min egensinnighet och olydnad, jag är hårdt straffad genom den smärta jag lidit!» Och den otrösliga Lili gömde sitt ansigte i modrens klädning och smälte i tårar. Fru Blom omfamnade sin dotter och satte henne på sitt knä: »Anser du nu, min flicka, att ett barn vinner något på att motsätta sig sin pappas eller mammas vilja? — Nej mamma, svarade Lili. — Nå väl då, fortfor modren, lyd då alltid hvad jag säger dig, och din mammas ömhet skall aflägsna från dig de obehagligheter för hvilka du är så känslig. Du skall göra dig omtyckt och förtjent af mitt beröm, och din klädning, hurudan som helst, skall icke väcka förakt; ett snällt och lydigt barn är älskad och värderadt af alla menniskor.»

Ett barn bör icke dölja något för sin moder.

Two systerar, omkring åtta till nio år gamla, lekte en dag. Elise, utomordentligt listig och stojande, klef upp på stolarna, slog i kull allt; det var ett fästigt wäsen. I det hon på detta sätt sprang i rummet, lät en liten galning, slog hon sönder en kopp, som gick i tusen bitar. Det blef i hast slut på leken. De små flickorna, helt modfällde, funderade huru de skulle bära sig åt, för att dölja händelsen för deras moder. »Man kan säga, sade Julie, att katten slagit ned koppen. — Nej, svarade Elise, jag skulle rodnad om jag sade så och mamma skulle se att jag icke talade sanning. — Nå, så kasta bort bitarna, fortfor Julie, mamma glömmmer bort koppen och bannar dig icke. — Jag vill icke dölja något för mamma, svarade Elise, jag vill hellre genast tillstå allt; hon är så god, hon förlåter mig säkert. Men, fortfor hon, skulle du, Julie, welat narras om du slagit sönder koppen? — Nej, svarade Julie, jag narras, för att hjälpa dig,

Gäsen.

Nöje på landet.

Fjllfrasen.

Haren.

Hunden.

De gamla.

"Det war en Fjll-fras", bru-kar man sä-ga om den som al-drig blir mätt, ty Fjll-fra-sen tye-kes al-drig få nog. — Länk in-nan du ta-lar, ty den dum-ma lif-nas wan-li-gen wid en Gä. — Se-dan man ar-be-tat fl-tigt sma-kar nö-set häft. — "Zu-gen räb-der här, sa-de bon-den sprang för ha-ren", är ett ord-språk som an-wän-des att be-teck-na den stör-sta seg-het, ty det finns in-gen räb-da-re än en Ga-re. — Hun-den är du sä-kert re-dan wän med; få nu se om nä-sta gång du le-fer sol-dat, han kan stå med i le-det! — Me-dan wi ä-ro barn hep-pa och skit-ta wi, när wi bli gam-la hwi-la wi of och nju-sta min-net af wår ung-dom.

men inte för min egen räknning. — Ak, jag skulle göra detsamma sade Elise."

Motren var icke borta, som de små trodde, hon hade hört allt. Hon gick genom förstugan, för att synas komma hem genom ingångsdörren, och inträdde till slietorna. Julie ställde sig så att hon undanskymde bitarna; Elise deremot gick rodnande och nedslagen fram till sin mamma, tog hennes hand och kysste den: "Mamma", sade hon, "jag har slagit sönder en kopp utan att rå derför; war god och förlåt mig." Då hon gjorde denna smått-samma bekännelse fylldes hennes ögon med tårar, ty hennes mamma betraktade henne med allvarsam min, som gjorde henne hjerligt ondt. Julie deremot bänföll smekande om förlåtelse för Elise. Sedan denna war erhållen, sade motren med godhet: "Mina barn, j ären nu så gamla att ni borde förstå att wara aktsamma om de saker som omge er, och wälja för slietor mera passande lekar. Men hvad jag framför allt ber er komma ihåg är, att ett barn icke bör dölja något för sin mor, och att en osanning, om den än är för att hjälpa en syfter, är ett fullt fel." Wid dessa ord syntes Elise och Julie högt förvånade. "Jag will icke lemna er i den föreställningen att jag, oaktadt frånvarande, wiste hvad ni sade, nej, jag war i nästa rum. Jag gick in genom den här dörren för att lemna er tillfälle att tillstå edert fel. Swad som händt er bör bli en säker warning för framtiden; ty om man än förefätter sig att dölja sina fel för människorna, hwilket likwäl jällan lyckas, kan man aldrig dölja dem för Gud, som man alltid bör söka behaga och som straffar och belönar hwar och en efter des gerningar."

WILHELM.

Gud ser allt.

Wilhelm war son till en vedhuggare wid namn Gilbert, en god man, som icke gjorde en mask förnär, aldrig talade illa om någon, uppfyllde sina pligter och gaf sin son goda lärdomar. »Wilhelm», sade han till honom, »om du fruktar Gud och älskar din fader, så skall du bli en hederlig karl. — Jag älskar min

fader, svarade barnet, men hwarför skall jag frukta Gud? — Den gode Guden, sade Gilbert, har skapat solen, månen, stjernorna, hafvet, jorden, din fader och dig sjelf. Han är allestädes närvarande, Han ser allt . . . Om du begär en dålig handling vet han det, om du än vore djupt ned i jorden; Han skulle kunna straffa dig förfärligt! . . . min son, tillade han, med en genomträngande ton, gör aldrig illa, icke ens i hemlighet: Guds öga bevakar dig alltid.»

Denna ofta förnyade förmaning gjorde intryck i den unga Wilhelms hjerta. Då han kommit till ålder att kunna arbeta, tog han tjänst hos en bonde, som anförtrorde honom att walla hans hjordar. Wid samma tid hände att en rik man hälsade på hos fru Båpre, som bebadde ett gods i byn. Denna herre roade sig med att jaga. Han träffade Wilhelm, hvars glädtiga och friska utseende behagade honom, och tänkte roa sig på hans bekostnad. Han gömde bössan wid ett träd och närmade sig den unga herden. — Hos hvem är du, min gosse? — Hos Tibå, till er tjänst, svarade Wilhelm och lyfte på mössan. — Hvad heter du? — Wilhelm, till er tjänst. — Min vän Wilhelm, kan du slåss med vargarna? — Om jag kan det? jo herre, jag brottades med en i går ansigte mot ansigte och han kände min hand i strupen. — Besitta! du är tapper . . . Hör på, Wilhelm, jag vill att du säljer åt mig ett får, jag ger dig en R:dr derför. — Herre, sären äro Tibås, vänd er till honom. — Min vän, det är nu bara fråga om att du skall förtjena de här pengarna, säg till Tibå att wargen tagit gumsen. — Jag talar bara sanning, eljest blir jag straffad. — Hwem skall straffa dig då ingen vet något? — Gud ser mig, och han är närvarande öfverallt. Förvånad att finna barnet så bestämd, försökte herrn ännu att fresta honom genom att förblända honom med en betydlig summa; han bjöd först en silfverriksdaler, derefter en dukat; men den unga herden blef fast och svarade alltid: Gud ser mig; han skall straffa mig, och om han det än icke gör, så vet jag dock att jag skulle förtjena att straffas och hvad nöje har man då af att vara rik.»

Käpphasten.

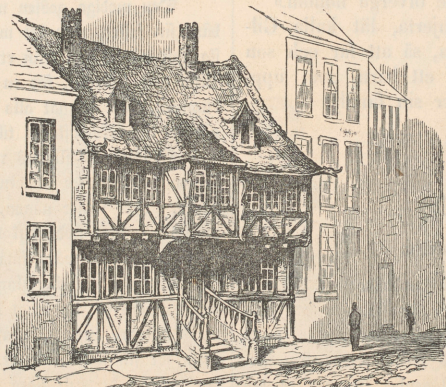
Hönsgården.

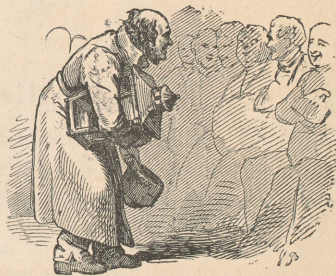
Kalkonen.

Knähasten.

Huset.

Lykttändargubben.

Kal-ko-nen är den dum-dry-gas-te och hög-fär-di-ga-ste va-rel-se i na-tu-ren, ak-ta dig för att lik-na kal-ko-nen; upp-bläst krä-mar han sig på höns-går-den, men de an-dra Hön-sen ba-ra skrat-ta åt ho-nom. — Bland al-la hä-star ä-ro Käpp-hä-sten och Knä-hä-sten de säk-ra-ste och ske-na al-drig: Ri-da, ri-da ran-ka, Hä-sten he-ter Blan-ka, Hvert ska' vi ri-da? Vi ska' sta' och fri-a, Till en li-ten pi'-a, Jung-fru Mar-gre-tha, så ska' hon he-ta, Hopp san! — nu ä-ro vi fram-me vid hu-set och ha haft så ro-ligt fast än knä-hä-sten ic-ke kom-mit ur fläc-ken. — Kan du gis-sa hu-ru mån-ga lyk-tor Lykt-tän-dar-gub-ben på plan-chen tändt? — Na-tur-ligt-vis in-ga.

Herrn ville icke drifva pröfningen längre, redan nog stor för herdens ålder, som icke var mer än tio år. Han gjorde sig bekant med honom, berömdo honom och förmanade honom att alltid bibehålla samma Gudsfruktan, så nödvändig för alla människor.

Återkommen till godset berättade jägaren sitt äfventyr. Han beskref Wilhelm så fördelaktigt att fru Båpre önskade se honom. Hon lät kalla den unga gossen, som intresserade henne genom sina uppriktiga och förståndiga svar. Man talade om att sätta honom i skolan för att ge honom undervisning; men Wilhelm sade gråtande: »Jag vill återvända till min far! — Huru, min vän, sade herrn till honom, du vill hellre vakta fären än lära läsa, och dermed glädja din far?» Wilhelm suckade. — »Skicka mig tillbaka till min far, återtog han; när jag blir stor skall jag arbeta för att föda honom, men jag vill icke öfverge honom.»

Fruen på godset, rörd af barnets goda hjerta, lät kalla Gilbert och gaf honom en befattning på ägorerna, så att far och son kunde vara tillsammans. Sålunda nedkallar ett barn, som uppfyller sina pligter, himmelens välsignelse öfver sin familj.

Anna och Richard,

eller den afkningswärda fattigdomen.

Anna och Richard woro två fattiga barn till en windolare. Tidigt faders- och moderlösa, beslöto de att gå till närmaste stad för att söka sitt lifsuppehälle. Richard, tolf år gammal, wille gå ärender; Anna, mycket yngre, förefatte sig äfwen att arbeta, men med hwad wiste hon icke. Det förtjenar anmärkas att oaktadt den sorgliga belägenhet hwaruti de befunno sig, ingen af dem föll på infallet att tigga. En inre röst sade dem att det är skamsfullt att tigga när man har ungdom, helsa och krafter. Naturen delar sina gåfwor jemmligt, utan affeende på börd och rang; hon gifwer ofta en hög själ och ett godt hjerta åt den obemärkaste person. Utan kapp-

fäst, utan penningar, utan mat, begäfwio sig wåra små på wäg till staden. De hade ett par mil att gå. Första natten öfverrafade dem i skogen. De lade sig under ett träd och insomnade med armodets och öfkuldens trygghet, ty sedan de stillat sin hunger med några wilda frukter hade de ingen oro.

Andra dagen återstod halftwa wägen. Richard, som sofwit godt, kände sig frisk och wig; men Anna war uttröttad. Den sista delen af wägen war, oaktadt mera besökt, mera stenig för wåra wandrare.

Junga frukter, inga drufwor erbjödo sig till deras wedergwälfelse. För ingenting i werlden skulle de wiljat inträda i något hus wid wägen, och om de mötte någon sägo de på den med en blygsam blick och fortsatte wägen. Smellertid började Anna att gråta, plågad af hunger, ddende af törst och trötthet. Richard tröstade henne så godt han kunde, han tog henne på sin rygg och bar henne ett godt stycke; men han sjelf, dignande af matthet, föll snart till jorden med sin bövda.

Den modiga gossen uppreste sig utan att klaga; han försökte åter att bära sin syster, men det war honom omöjligt. Wåra stackars små befunno sig juft några steg från ett wacker stott, hwars herre, som annars nästan alltid war i staden, för en timma sedan anländt. Betjeningen, slysfelsatt i rummen, hade lemnat alla dörrar öppna, herrn i huset promenerade i trädgården och köksmästaren tillagade åt honom en läcker måltid.

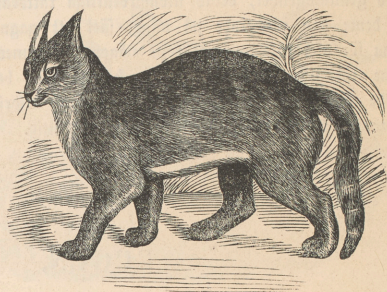
Hänförde af stottets rikedom och skönhet, närmade sig barnen, för att genom betraktandet af denna ståtliga boning söka en skingring i deras lidande. Sökte seende någon, blefwio de dristigare; från förstugan inflego de i matsalen. Der stodo dukade bord med pyramider af präktiga frukter, flere hwita brödb, som wåra små wandrare aldrig förr seit maken till, tårter, konfekt och win af alla slag. Barnen stannade att betrakta denna utmärkta defert såsom ett underligt och fällsynt föremål, men sökte icke att närma sig det. Richard önsfode endast litet af det klara watten som skinnade i karaffen för sin syster. I det de examinerade de för dem nya föremålen i salen, märkte de, helt nära det ställe der de stodo, en korg, fylld med små brödb. Anna stötte till Richard och wifsade honom derpå. Denne, utan twifwel fruktadt att hans syster, drifwen af det ytterliga behofwet, kunde taga något, fattade henne wid handen och drog henne med sig ut: den stackars lilla föll af wannagt på tröskeln i dörren.

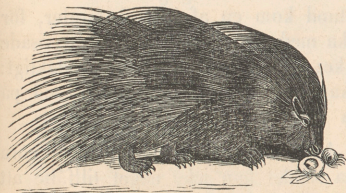
Mormors sagbok.

Kinesare.

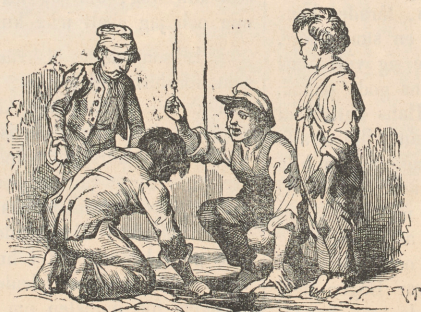
Lodjuret.

Piggswinet.

Mården.

Pojkar.

Trädstubbe.

Lo-dju-ret bor i vå-ra tjoc-la-ste sfo-gar och har myc-ket slägt-tye-ke med kat-ten. — Pigg-swi-net har he-la krop-pen full-satt med hwas-sa tag-gar till för-swar mot an-dra djur. — Mår-dens skinn nytt-jas till pels-werk. — Ki-ne-sis-ska doc-for nic-la, men ic-ke ki-ne-ser-na sjelf-wa; det skul-le wa-ra un-der-ligt att se ett helt folk som ic-ke gjor-de an-nat än nic-la-de. — Jy, så sua-ski-ga poj-ka-na se ut, men de lig-ga ock-så på knä-na i smör-jan. Så går det; om man ic-ke är rädd om si-na klä-der, så tit-ta knän och arm-bo-gar ut och ta-la om det.

Huset's ägare hade följt barnen utan att de anat det. Vittne till deras grannlagenhet, deras utomordentliga rättskänsla, intresserade han sig för dem; han funderade på något fätt att gagna dem, då händelsen med Anna förbrände honom att ropa någon till hennes hjälp. Man återkallade henne till lif. Den frimodiga och ofenstade berättelsen om deras olycka gjorde intryck på den känsliga man som utforskade dem. Han tog dem under sitt beskydd, och förjde för deras framtid.

EUGEN,

eller den lilla goda gossen.

Eugens känsla röjdes redan i vaggan; hans första rörelser voro smekningar. Knappt jollrade han det ljufva namnet *mamma*, förr än han visade sin ömma moder en lillig tillgifvenhet. Då hon några ögonblick aflägsnade sig från honom, tårades hans ögon af saknad; då han såg henne, visade han en stor glädje. Hans far var en af de första personer han fäste sig vid; hans goda mamma var honom kärast och dernäst hans goda pappa. Eugen kunde älska förr än han kunde tala. Hans barnflicka var också föremål för hans tillgifvenhet; då man ville straffa honom hotade man att skicka bort henne. En dag då den lilla mer än vanligt smekte henne, sade någon till honom på skämt: »När du blir stor skall din jungfru gå ifrån dig mot din vilja.» Innerligt sårad ropade barnet, under en ström af tårar: »Jag vill inte bli stor», hvilket mycket roade hans far och mor.

Enda barnet, vacker, älskvärd, smekande, var Eugen hela familjens gunstling. Om han var odygdig, rättade man honom med foglighet; han behöfde nästan aldrig straff. Visserligen kan denna godhet tillskrifvas den ömhet hvarmed hans föräldrar omfattade honom, men den låg också i hans öppna och rena ka-

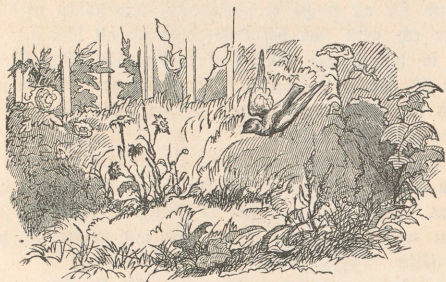
rakter. Eugen dölde aldrig sanningen; då han felat tillstod han det alltid utan tvekan, ofta yppade han sina fel utan att vara uppmanad dertill. Hans uppriktighet och ånger förskaffade honom alltid förlåtelse.

Den kärlek han hyste för sin far och sin mor, manade honom att uppfylla sina pligter. Så snart han vaknade bad han sin morgonbön, och skyndade derefter att omfamna sina föräldrar. Då han började att läsa behöfde man icke med allvarsam ton tillsäga honom att se i boken, som det ibland är nödvändigt med andra barn. Det var nog att säga till honom: »Eugen, om du läser snällt gör du din pappa och din mamma ett nöje.» Eugen tog då sin bok som en man, och en kyss af hans mor belönade honom för hans lärekthet.

Han var redan stor då hans far en dag gaf honom verser att lära utantill. I samma stund kom en af hans kamrater, för att be honom komma och leka med sig. Den lilla vännen visade honom en präktig pappersdrake; men Eugen vägrade ståndaktigt: »Gå din väg, om jag icke kan min lexa så blir pappa ond på mig och jag skall icke kunna leka med gladt hjerta.»

Liksom detta älskvärda barn ifrigt studerade för att göra sina föräldrar till nöjes, lika så lät han icke något tillfälle att visa dem sin barnsliga kärlek gå förloradt. Han visade ingen egensinnighet, ingen envishet; han undvek att göra väsen; han visste att pojkars stojande lekar och upptåg äro störande för äldre personer. En farbror hade skänkt honom en trumma och Eugen skyndade att låta höra sig för sin goda mamma. Hon var tillfälligtvis illamående, omfamnade sin son och bad honom icke göra henne ondt i hufvudet. Eugen, bedragen i sina ljufvaste förhoppningar, hade nog styrka att offra sin kärlek till musiken för ömheten om sin goda mamma. Han bar trumman tillbaka in till sig och höll sin sjuka moder sällskap.

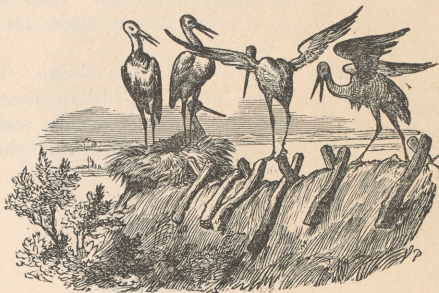
Genom detta uppförande, ledd af naturlig fallenhet, gjorde sig Eugen afhållen af alla. Han handlade ständigt efter sitt

Lärkan.

Snurran.

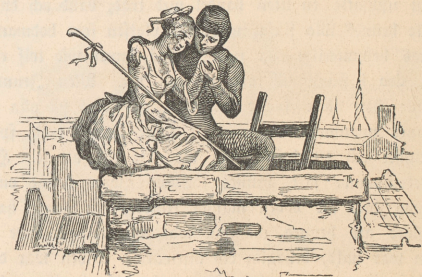
Storkarna.

Resvagnen.

Spågumman.

Sotaren.

Stor-kar-na byg-ga si-na bon på ta-cket till bond-stu-gor-na och an-ses som hu-sets vän-ner och be-kan-ta. — Lär-kan båd-ar vå-rens an-komst. — Snur-ran sur-rar raskt om vi kraf-tigt drif-va på den; allt vårt ar-be-te går lätt som en snur-ra om vi drif-tigt fö-re-ta-ga det. — Var ic-ke rädd för So-ta-ren; om du so-tar ner dig blir du li-ka svart som han, och om han tvät-tar sig blir han li-ka hvit som du. — Att un-der en re-sa ba-ra sit-ta i Res-vag-nen, gör ic-ke stö-r-re nyt-ta än att bläd-dra i-ge-nom en bil-der-bok öf-ver o-li-ka län-der. — Spå-gum-man sä-ger att hon kan sä-ga hvad som skall hän-da oss; men den som tror der-på är en-fäl-di-ga-re än gum-man, ty hon vet att hon nar-rar oss.

hjerter, som var känslofullt och godt. Hans sanna tillgifvenhet för sin far och sin mor dref honom städe att följa deras efterdöme och att lida deras råd.

Tiden kom att han skulle gå i skolan. Hans omsorg blef der att göra sin lärare nöjd, och älskade honom som en andra far. Å sin sida behandlade läraren honom som en son. *Älska andra och man skall älska dig*: se der hemligheten af den lyckade som följde Eugen.

Jenny,

eller den lilla Nipperhandlertkan.

Fru Derfeld war redan tidigt enkla med en sex års gammal dotter. Hon uppsatte en liten handel med tråd, band och dylika saker. Jenny, så hette hennes lilla flicka, uppfyllde platsen som bodmamsell. Detta kan wäl synas besynnerligt för många små damer wid tolf eller tretton år, hvilka icke äro i stånd till ordning och slit. Men Jenny war icke ett wanligt barn: hon läste snällt och hade god reda på alla etiketter i boden. Då hennes mamma war sysselsatt sålde Jenny tråd, spetsar och band med en artighet och ett behag som war ett nöje att se. Hennes listighet, hennes förekommande sätt, hennes förstånd gjorde henne omtyckt af hela werlden. Snom kort fick boden många kunder, och Jenny hade heberu deraf. Jefe derföre att hennes mamma war mindre passande för handeln, twertom, hon war mild, behaglig och älskwärd. Iswen war det hon som hade uppfostrat Jenny; men den sednare intresserade isynnerhet genom sin ungdom. Det är sällsynt att se ett barn wid hennes ålder sysselsätta sig med allvarliga bestyr, och bemöta folk med ett sätt som inger förtroende. Desså talade alla om den lilla nipperhandlertkan; man höjde henne till skyarna.

Med så sällsynta egenstaper war Jenny likwäl anspråkslös och ofonstlad. Hon wistade ingen egenkärlsk öfwer det beröm man gaf henne; hon mottog det som om hon icke trott det egnadt åt henne. Då modren skötte

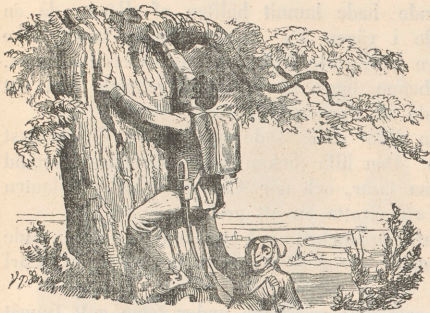
handeln tog Jenny sin lilla stol och satte sig i dörren med sitt arbete, utan att upphylla ägonen för att se på de förbigående; hon fällade näsdukar, serweter, halsdukar och sydde små barnkläder, icke för att lära sig, utan för att förtjena, ty hennes mor emottog äfwen linnesöm. Fru Derfeld betalade sin dotter lika som en sömmerka. Jenny stoppade sina penningar i en sparbössa och tog ut dem två gånger på året, wid wären och wid hösten, för att köpa hwad hon behöfde.

Daktadt sina göromål hade Jenny likwäl tid att lära. Hennes mor lät henne läsa två gånger om dagen och ett fruntimmer undervisade henne i skrifwa och räkna. Snom kort war hon så flitlig att hon kunde uppsätta fakturor, det wäll säga skrifwa förteckningar med namnet och priset på de waror man säljer.

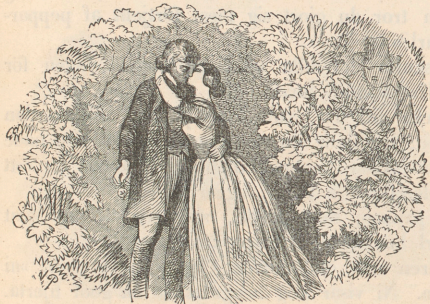
I det Jenny wänte upp blef hon allt mer ett stöd för sin mor, som älskade henne innerligt. Snart fick den lilla flickan ett tillfälle att wisa höjden af sitt förstånd. Hennes mamma hade blifwit allwarfsamt sjuk. Jenny stötte boden som ett stort fruntimmer. Hon hade den omtanken att icke omtala modrens sjukdom, så att man alltid trodde att hon war i närheten. Tjenstflickan stötte hushället och wårdade den sjuka, och Jenny emottog kunder och handelsmän.

Då den goda modren blef frisk, fann hon boden lika blomstrande som då hon lemnade den; hon erkände med nöje att hon hade att tacka sin dotter för bibehållandet af sin utkomst.

Jenny hade olycka att wid elwa års ålder förlora sin mor. Hon war otviflig deröfwer! — Men hon hade nog förstånd att kufwa sin smärta, af fruktan att aflägna dem som besökte boden. Hon syntes i djup sorg, naturligtwis mycket sörjande, men alltid mild, artig och förekommande som under modrens lifstid. En af hennes tanter flyttade till henne, men endast för att stöta hushället. Jenny, mera uppmärksam efter den förlust hon lidit, war i stånd att fortfara med handeln. Hennes namn qwarstod på skylten och hon fann sig wäl deraf. Snom kort samlade hon förmögenhet genom sin intagande karakter och sitt goda uppförande.

Fogelboet.

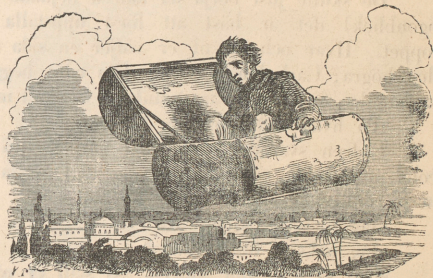
Kysen.

Pungråttan.

Samwetet.

Kofferten.

Pung-råt-tan är ett litet lifligt djur, som bär si-na un-gar med sig i en på-se el-ser pung som sit-ter un-der bröstet; det fin-nes i Ame-ri-ka och A-u-stra-li-en. — Mån-ga fog-lar byg-ga si-na bon i i-hå-ll-t-ga träd; för hwart ägg man ta-ger der-ur blir det en un-ge min-dre, som kan-ske nä-sta är skul-le för-tju-sat och med sin fång. — Kys-sen är ett ut-tryck af gunst el-ler öf-wer-ens-stäm-mel-se och kär-lek. — Kof-ser-ten är en lit-en fi-ssta, på hvil-ken loc-let är så rundt och fyl-ligt att det tye-kes sjelf-kärt så-ga: je så myc-ket jag bär in-om mig: och in-ne-hål-let är lif-wäl wan-li-gast u-tan wår-de; det fin-nes be-klag-li-gen mån-gen men-ni-ska som kan lif-nas wid kof-ser-ten. — Sam-we-tet står som en straf-sån-de en-gel in-om och då wi gjordt nå-got il-la; om wi än kun-na un-dan-ty-m-ma den för werl-dens ö-gon, kun-na wi det dock ic-ke för öf sjelf-wa.

KAPPLÖPNINGEN.

Jacob hade två systrar, yngre än han. En dag promenade hans pappa med sina tre barn och en annan liten gosse, som hette Carl.

När de kommo till promenaden köpte fadren ett dussin pepparkakor och sade till Jacob och Carl, hvilka hade hvar sitt tunnband:

»De här pepparkakorna får den af er som först kan rulla sitt tunnband till slutet af alléen utan att låta det falla.»

»Ja, ja» ropade de begge gossarne.

De skulle just börja då fadren hejdade dem och sade: »Ett ögonblick! det är bäst att först uppställa ordningsreglor för loppet. Hvar och en af er väljer en sida af vägen: du Jacob den högra; Carl den venstra. Om edra begge tunnband mötas, så har den förlorat, hvars tunnband kommit in på den andras väg.»

»På hvad sätt?» frågade Carl.

Fadren svarade: »Du Carl har venstra sidan. Om då Jacobs tunnband, som bör gå på den högra, rullar till venster in på din väg, så har Jacob förlorat.»

»Jag förstår», sade Carl.

»Jag också», tillade Jacob.

»Om så är», sade fadren, »så ställ er på hvar sin sida, och när jag slår i händerna börja ni.»

Signalen gafs och de begge gossarne skyndade med sin kapplöpning.

Det var ett nöje att se huru raskt det gick och raka vägen fram. Jacob var snart framom kamraten, ehuru icke mycket, emedan han sprang fortare; men styrde sitt tunnband mindre säkert än Carl sitt.

De begge täflande hade hunnit hälften af alléen, då en fattig flicka passerade i vägen för Jacob. Jacob kunde icke undgå henne, hvarföre han stötte ikull henne och fortsatte loppet.

Då Carl såg henne ligga på marken, lemnade han sitt tunnband och skyndade att uppressa henne.

»Gråt icke, min lilla vän», sade han. »Om du är tyst skall du få en slant.» Den lilla flickan, som blifvit mer skrämmd än stött, aftorkade sina tårar, och när Carl gifvit henne slanten hade hon större lust att skratta än att gråta.

Men medan Carl upphjelpste och tröstade den lilla, hade Jacob hunnit till slutet af alléen och återkom triumferande. Carl upptog sitt tunnband.

Fadren och de små flickorna hade under tiden gått framåt så att hela sällskapet var förenadt.

»Jacob», sade fadren, »du har först hunnit målet; men säg mig upprigtigt, hvem tror du gjort sig mest förtjent af pepparkakorna, du eller Carl?»

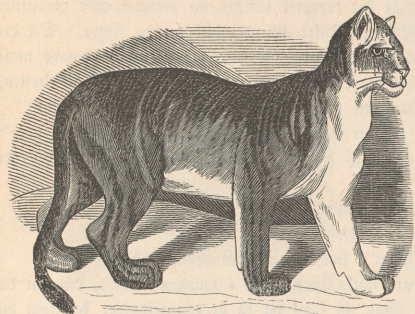
»Men hvarför skulle det lilla toket gå midt i vägen för mig, var det mitt fel?» svarade Jacob.

»Det var visst icke ditt fel», sade hans pappa. »Men sedan du stött omkull henne, handlade du då som du bordt? Du hade mot din vilja kunnat skada henne och likväl fortsatte du ditt lopp utan att fråga derefter! se deruti ligger felet.»

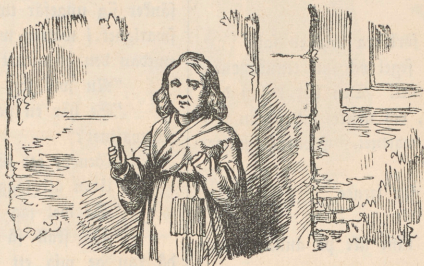
»Det är sannt, pappa», sade Jacob, »jag ser att jag varit mycket felaktig. Carl har förtjent pepparkakorna.»

»Bra», sade fadren och omfamnade Carl och sin son, »ni äro begge snälla barn. Ni visar mig begge att ni ha godt hjerta. Du, Carl, emedan du glömde vinsten då du såg den lilla staccars flicka falla, och du, Jacob, emedan du erkänner och tillstår att du handlat orätt. Se här, Carl, dina pepparkakor.»

Carl mottog pepparkakorna, och delade dem i fyra lika delar, af hvilka han behöll en för sig och gaf de andra tre delarne åt Jacob och hans systrar.

Cuguaren.

Köp stryksticker!

Renen.

Oxen.

Lek och allvar.

Skuggan.

Re-nen är Lapp-lands bo-skaps-djur; dra-ger slä-da, ger mjölk och kött till fö-da; af dess hud gör Lap-pen sig vin-ter-klä-der och tält; Lap-pens en-da ri-ke-dom be-står i en stor ren-hjord. — Der-e-mot är Cu-gu-a-ren el-ler a-me-ri-kan-ska ti-gern ett vildt och blod-tör-stigt djur. — Ox-en är fat-tig mans hjälp och rik mans fö-da. Me-dan han lef-ver dra-ger han plo-gen och las-set, slag-tad ger han oss kött, talg, horn, m. m. Kon ger oss mjölk och kall-var. — Förr må-ste man haf-va eld-stål, flin-ta och fnö-ske för att tän-da eld, nu ba-ra stry-ker man stic-kan mot väg-gen. — När du skall ar-be-ta så gör det med all-var, le-ken blir se-dan så myc-ket ro-li-ga-re; den som lä-ser med lek-sa-ker-na upp i bo-ken har hvar-ken nyt-ta af det e-na el-ler nö-je af de an-dra. — Att va-ra rädd för skug-gan är att va-ra rädd för in-gen-ting, ty skug-gan är just in-gen-ting. Man för-står der-med det rum som ic-ke be-ly-ses af so-len el-ler lju-set när nå-got fö-re-mål står i vä-gen. Om lju-set ly-ser på en vägg och du stäl-ler dig e-mel-lan lju-set och väg-gen så kan ic-ke lju-set ly-sa i-ge-nom dig, och då blir mör-kret bak-om na-tur-ligt-vis li-ka som fi-gu-ren som står i vä-gen.

Kulan och Fartyget.

"Pappa", sade en dag Arthur, "var god förklara mig en sak."

"Se här ett fartyg af jernbleck med mast, segel och små tennkanoner, det väger nära två skålpund; det flyter på wattenet. Den här kulan deremot, icke stort större än ändan af mitt lillsfinger, och mycket lättare än fartyget, sjunker till botten så snart den faller i wattenet. Svaras kommer sig detta?"

"Har du lust att weta det", frågade hans far leende.

"Stor lust", svarade Arthur.

"Nå så hör då wäl på, och framför allt, tänk icke på annat medan jag talar, så som du ofta gör."

"För det första, hvarföre flyter ett föremål på wattenet?"

"Emedan det är lätt", svarade Arthur.

"Klent skäl", invände fadren, "då din kula, hvilken som du sjelf anmärkt är lättare än fartyget, icke flyter."

"Det är sant", svarade Arthur.

"Vi måste då söka en annan orsak. Då du sätter ditt fartyg i wattenet, hvad gör det då? Det upptager ett wisst utrymme af wattenet, i det att det sjunker ned ett stycke deruti."

"Hvad vill det säga?" frågade Arthur.

"Det är ju ganska klart", svarade fadren, "emedan ditt fartyg sjunker något ned i wattenet, upptager det en wis plats i wattenet. Förhållandet att de föremål som man kastar i wattenet upptager ett wisst utrymme deruti, kan du lätt inse om du lägger ett ägg i ett glas som till hälften är fyllt af watten. Wattenet stiger då ända upp till glasfanten."

"Jag förstår, jag förstår", sade Arthur. "Det är tydligt att det icke längre är watten på det ställe som fylles af fartyget."

"Du ha wi det", sade fadren. "Det föremål som faller i wattenet upptager ett wisst utrymme. Det watten som annars skulle varit på samma ställe har en wis wigt, är det icke så?"

"Naturligtwis", svarade Arthur.

"Nå wäl, om föremålet är tyngre än den quantitet watten det tager plats för, så sjunker det; är det deremot lättare än motsvarande quantitet watten, så flyter det. Se der skälet till att ditt fartyg flyter. Då det sänker sig ungefär två finger djupt upptager det ett utrymme hvars motsvarighet i watten wore tyngre; din kula deremot, sjunker genast till botten, emedan den quantitet watten den motsvarar är mycket lättare än kulan."

"Nu vill jag göra dig en fråga, för att höra om du förstått mig":

"Se här en papperspress af brons. Hur kan du weta om den flyter på wattenet?"

"Genom att försöka det, pappa", svarade Arthur.

"Utan att lägga den i watten", svarade fadren.

"Då wet jag inte hur", svarade Arthur förundrad.

"Du skall få tid att tänka derpå tills i morgon bittida, och em du då kan ge mig ett klokt svar, så skall du få de tennsoldater, hvarom du bad din mamma i går."

FABELN.

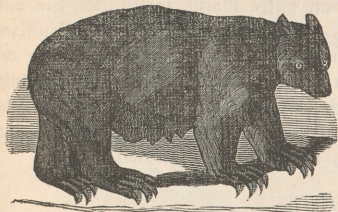
Lilla Julius var mycket ledsen och gret. Hans mamma hade gifwit honom till utanlexa hälften af en fabel. Han ville läsa upp den, men stapplade vid första ordet och kunde icke fortsätta, oaktadt hans mamma hjälpte honom mycket.

Då sade hans mamma till honom:

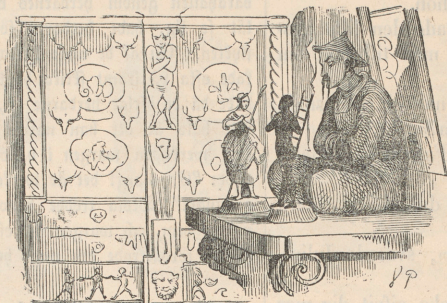
»Min kära Julius, du skulle redan kunna denna lexa i går morgse. Då du icke kunde den, fick du den äfven till lexa i dag. Du kan den ännu icke. Efter så är, får du icke följa med mig till tant i eftermiddag, om du icke innan dess kan.»

Sedan hans mamma sagt detta allvarsamt, lemnade hon den lilla gossen ensam i rummet.

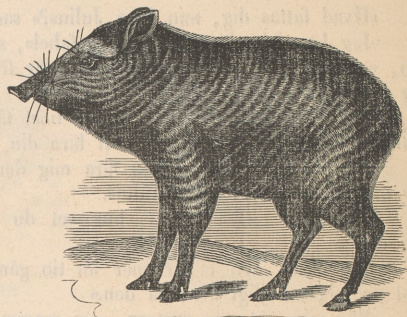
Julius syster, som redan var ett stort fruntimmer, ritade i rummet bredvid; hon hörde broderns snyftningar och gick in till honom.

Björnen.

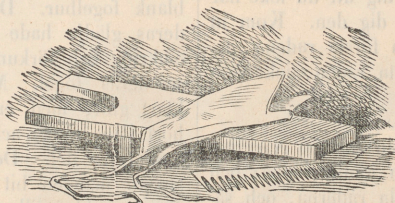
Pelarbordet.

Wildswinet.

Elfvor.

Stöfwelknekten.

Sjöjungfrur.

Björnen är det gröfsta och star-kaste djur i våra sfo-gar. Om som-ma-ren hålsler han ger-na till go-do ett el-ler an-nat nöt-kre-a-tur om han kom-mer åt, men les-wer äf-wen af en del röt-ster och ä-ster ger-na ho-ning. He-la win-tern ses-wer han och su-ger på fram-stad-sar-na, som kal-las ra-mar. — Wild-swinet är mye-ket o-li-ka det ta-ma swinet; det för-ra är mye-ket snyggt, wildt och fri-hets-äl-skan-de, det sed-na-re lig-ger ger-na i smör-jan; nog wet du att den smuts-äl-skan-de bru-klar lif-nas wid ett swin? — Låt ic-ke spe-geln nar-ra dig att tro dig wa-ra bättre än du är. Kom ihåg att spe-gel-gla-set ic-ke wi-sar hjer-stat, som är me-ra huf-wuds-sak än huf-wudets ut-se-en-de. Be-gag-na spe-geln, men låt den ic-ke för-än-dra dig mer än doc-kors-na på pe-lar-bor-det, hvil-ka all-tid bli li-ka, fast-än de stän-digt spe-gla sig. — I den gam-la for-n-ti-den trod-de fol-ket all-mänt att al-la ting i na-tu-ven ha-de si-na skydds-an-dar och der-af kom-mer sa-gan om de små-täc-ka elf-ovor-na på än-gen och sjö-jung-frur-na i haf-wet, som ä-ro wack-ra bil-der, men på hvil-kas werk-lig-het in-gen nu me-ra tror.

»Hvad fattas dig, min kära Julius?» sade hon.

»Jag kan icke lära mig denna fabel», svarade den lilla gossen, »och mamma sade att jag icke får följa med till tant om jag icke kan den.»

»Låt se», sade systemen, »torka bort tårarna och var snäll. Har du försökt, riktigt försökt att lära din lex?»

»Jag vet att jag icke kan lära mig den. Fabeln är alldeles för svår för mig», svarade Julius.

»Men, min kära Julius, hur vet du att du icke kan lära dig den?»

»Jag läste den i går mer än tio gånger», svarade Julius. Det är mig omöjligt att lära den.»

»Säg mig», återtog systemen, »om mamma icke gifvit dig mer än första raden, tror du då att du skulle kunnat lära dig denna rad?»

»Ja, det tror jag nog, bara en rad, men nu är det åtta rader.»

»Nå väl», svarade hans syster, »föreställ dig att du icke har mer än första raden att läsa öfver, och lär dig den. Kom in till mig, så skall jag förhöra dig när du kan första raden.»

»Men», svarade Julius, »om jag kan första raden, icke kan jag därför de andra.»

»Kom bara», sade systemen, »vi få väl se.»

Julius lärde med lätthet första raden i sin fabel. När han hade läst upp den lät hans syster honom läsa andra raden; och så gick det rad för rad, tills han kunde alla raderna, och således hela lexan.

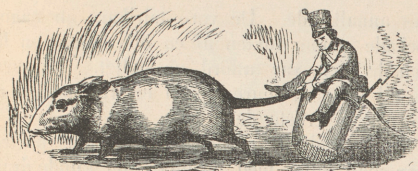
Ljugaren.

Ni känna ju alla, kära barn, genom plancher och beskrifningar den förfärliga wargen, som ofta gör stor förödelse ibland fåren. En sådan hade redan ofta sinugit omkring några hjordar, men hade alltid blifwit till-

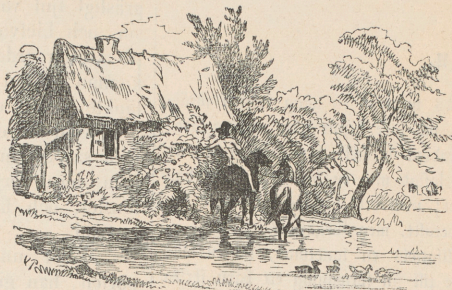
bakåhållen genom herdarnes och deras hundars waksamhet. Så ofta han lät se sig, hade herdarne förenat sig emot honom, och drifwit honom på flykten. En af de unge herdarne, en öfwerdådig, lögnaktig menniska, brukade ofta på skämt skrifa högt och ängsligt: "En warg! en warg!" Skyndade då de öfrige herdarne dit, för att hjälpa honom, så skrattade han med full hals åt att han narrat dem, och de gingo wredgade bort. Slutligen kom verkliga wargen i hans hjord; men nu hjälpte ej mer att han ropade: "En warg! det är verkliga en warg! haf medlidande och hjälp mig grannar!" Dessa trodde honom icke mer, då han förut flere gånger hade narrat dem, och wargen fick ostörd döda och bortföra flere får. Men denna förlust förbättrade den unge herden, han narrades sedan aldrig mer.

KANARIEFOGELN.

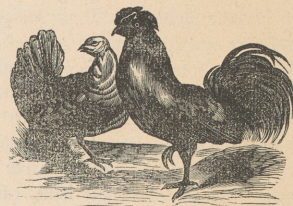
Ernst och Gustafva hade på deras födelsedag, som inträffade på samma dag, erhållit en liten vacker kanariefogel i en blank fogelbur. De hade länge önskat sig en liten fogel, och deras glädje hade därför inga gränсор, ja, de sprungo jublande omkring och förkunnade hela huset denna nyhet, och alla måste se deras fogel. Men det var också ett utmärkt vackert djur, klart gult, med en liten tofs på hufvudet, och ni skulle hafva hört hans sång; ack! den var så vacker, att man knappt skulle kunna tro det. Derföre skötte de honom äfven mycket väl och stucko mången bit socker åt honom, genom gallerna på buren. Ja, han blef till och med så tam att han kom ut och hemtade sockret ur handen. — Men hur stor blef icke därför deras förskräckelse och sorg, då de en morgon funno fogeln död i buren? Då hängde de hufvudet, och den känslofulla Gustafva gret till och med. Stilla buro de den sedan ut i trädgården, begrofvu honom och planterade en törnrosbuske på grafven. Så ofta de sedan kommo i trädgården, ihågkommo de tacksamt den lilla sångaren som hade gjort dem så mycken glädje.

Rättan.

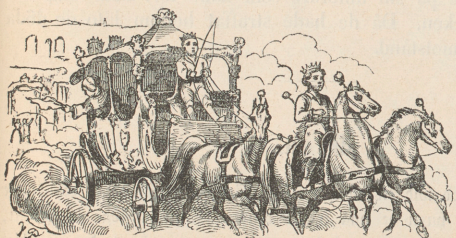
Torpet.

Tupp och höna.

Vintern.

Paradhästen.

Utanixan.

Turkinnor.

Tup-pen är en gam-mal känd vän till den som lä-ser snällt; hö-nan vär-per ägg till pann-ka-kor och till män-ga an-dra ra-ra sa-ker. — Tor-pet är den fat-ti-ga-ste landt-bru-ka-rens, som kal-las tor-pa-re, bo-nings-hus. — U-tan-le-xan är ic-ke all-tid ro-lig att plug-ga i huf-vu-det, men det gör oss godt att ha ett kun-skaps-för-råd då vi bli gam-la. — Stac-kars lil-la flic-ka, så hon fry-ser i vin-ter-köl-den; tac-ka Gud, som gif-vit oss klä-der, fö-da och ett varmt hem, och lå-tom oss hjel-pa de stac-ka-re som sak-na allt det-ta. — Tur-kar-ne bä-ra na-tio-nal-drägt, det vill sä-ga att he-la na-tio-nen går li-ka klädd. — Stolt och y-ster ga-lop-pe-rar pa-rad-hä-sten fram-för den gran-na vag-nen; men in-gen vet sitt ö-de och män-gen ståt-lig häst har fö-re sin död fått stre-ta med å-ka-las-set. — Tro ic-ke allt hvad man vill in-bil-la dig, u-tan tänk först ef-ter om det är möj-ligt. Tror du till ex-emp-el att en sol-dat kan ri-da på en rätt-svans?

Gamen.

Wid höstörden på ett aflägsset gods medtogo en gång fattiga föräldrarnas barn, en tre års gammal flicka, och lade henne nära wid en lada; barnet inslurade genast i sömnen. Fadren betäckte hennes ansigte med en halmhatt och gick till sitt arbete. Belästad med en bördig hö, kom han åter till ladan, för att se efter barnet; men det war borta. Med den största själaångest sökte han sitt barn öfverallt, men förgäfwes.

Wid samma tid återwände tillfälligtwis en landtman, på en wild wäg, från ett närbeläget ställe, och hörde till sin förwåning ett barn skrifa i närheten. Genast skyndade han dit hwarifrån skriket kom. Uppskrämd häraf uppslög plötsligt en gam ifrån en höjd och swäfwade bort öfver en djup afgrund. På denna höjd fann landtmannen nu barnet, alldeles wid kanten af afgrunden, i hwars djup en wild bäck brusade. Endast den aldrämssta rörelse, och det skulle hafwa förtat ned. Lyckligtwis hade det ännu intet annat fär, än på wensra armen. Skorna och den lilla hatten woro förlorade.

Föräldrarnes glädje öfver deras barns räddning låter icke säga sig. Sjöden, der barnet blef funnet, war flere hundrade steg aflägsnad ifrån ladan, der det inslurade.

VARGARNE PÅ KLOSTERGÅRDEN.

Ett kloster, beläget i en bergig trakt af Frankrike, blef hemsökt af en stor skara vargar, af hvilka det vissa tider på året nästan var belägradt. En gång på vintern förökades dessa djur så anseeligt, att Abboten måste bedja jägarne i grannskapet, att församla sig hos honom, för att befria trakten från dessa grymma gäster. Tolf modige män begäfw sig till klostret; men de insågo snart, att de i den djupa snön icke skulle kunna gå på jagt. Redan samma afton de voro ditkomne förkunnade ett

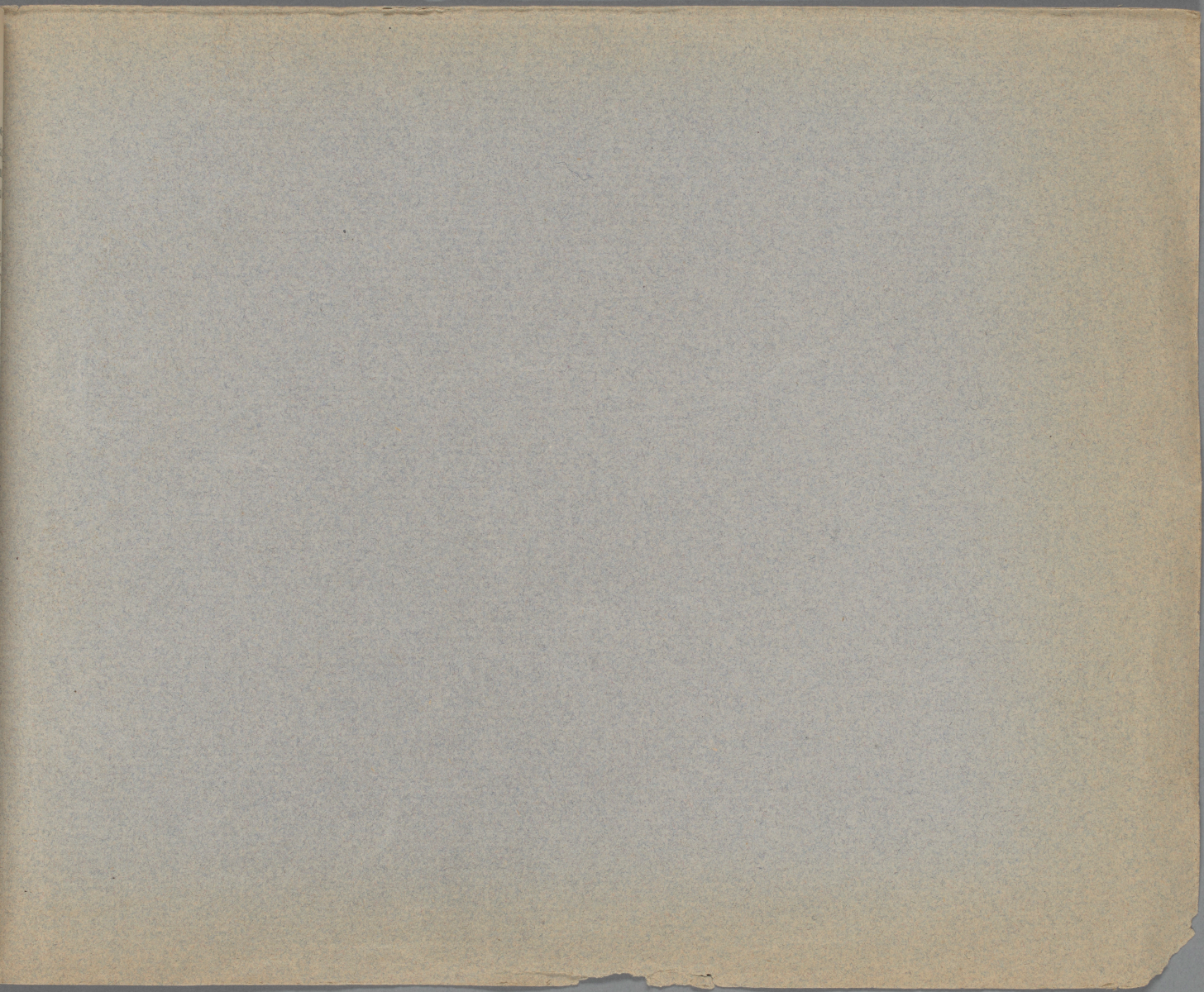
gräsligt tjut vargarnes annalkande. De voro talrikare än någonsin, och blefvo ditlockade genom lukten af en död häst, som låg på klostergården, och hvilken var utförd ur stallet. Vargarne kommo nästan ända till foten af muren. En erfaren jägare uttänkte genast en plan att öfverlista dem.

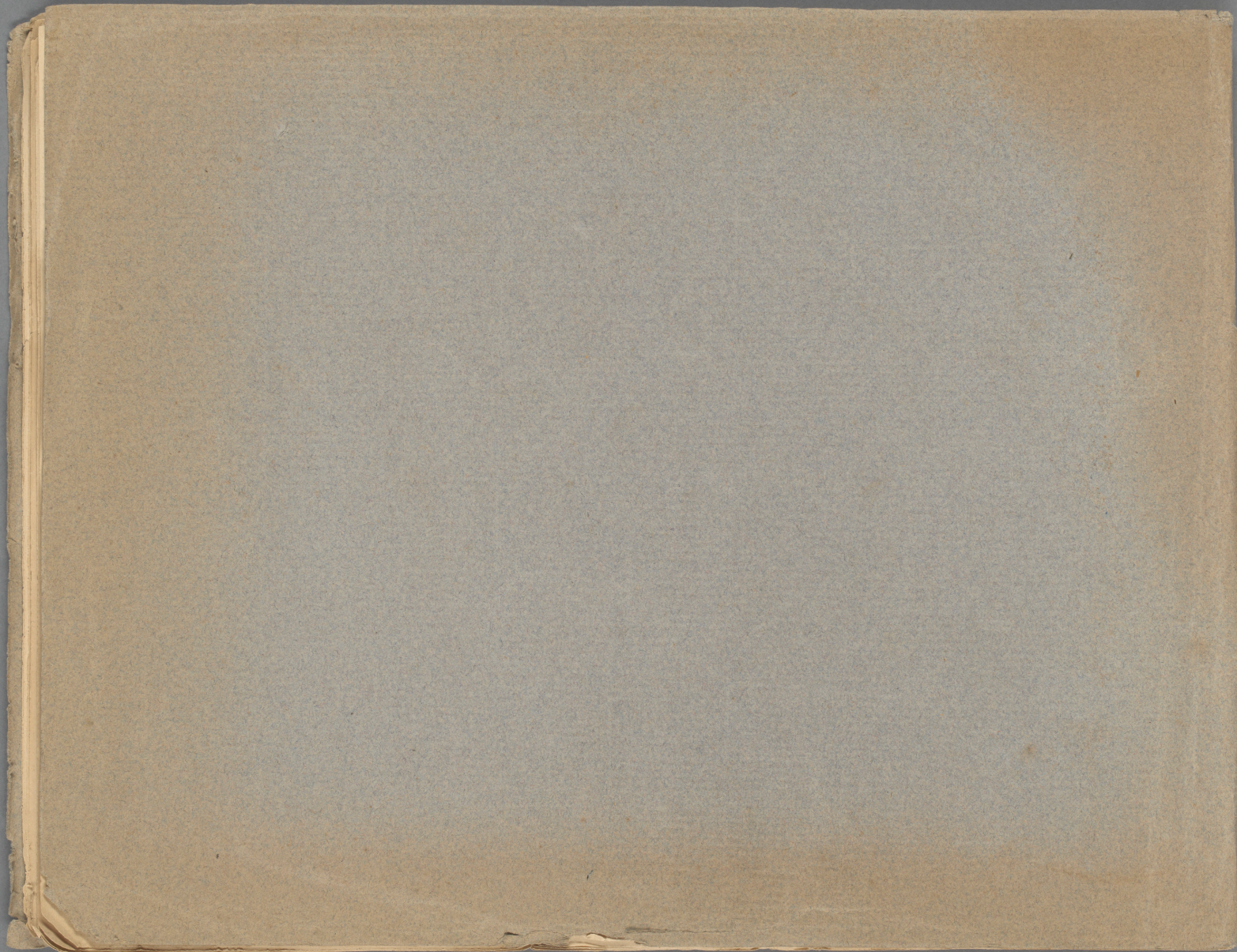
Han lät draga hästen midt på gården och öppnade porten, men så, att man, när man ville, med en lina, åter kunde draga igen den; derpå fördelade han sitt väl beväpnade folk i flere fönster, och lät utsläcka alla ljusen. Nu iakttog man en djup tystnad.

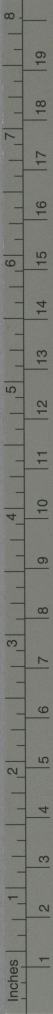
Efter ungefär en timmes förlopp syntes en stor varg vid porten, han gick med ytterlig försigtighet vidare, såg på hästen, och vände derefter åter tillbaka, alltid seende bakom sig. Snart visade han sig åter, åtföljd af 22 vargar, och nu störtade de sig på den döde hästen. Då man såg att de alla voro ifrigt sysselsatte, drog man igen porten, och sköt på vargarne ifrån fönsterna. Med stor förskräckelse sprungo de ifrån hvarandra, och sökte förgäfwes en utgång. Då de funno att deras försök till räddning voro säfinga, ställde de sig i en krets och rådslogo. Derefter rusade de på sin anförare som hade fört dem dit, och sletu honom i stycken. Då de hade straffat honom läto de döda sig utan ringaste motstånd.

Bien.

En liten Anton stod wid en biskupa i sina föräldrars trädgård, och kunde icke se sig mätt på, huru de små snälla djuren så flitigt flögo in och ut, och buru in den goda honingen och det nyttiga waret, och att det ena biet icke hindrade det andra i sitt arbete. "Ja", sade fadren, som med desamma kom dit, "betrakta ganska ofta biens stora werksamhet och ordningsfärd, och lät dem tjena dig till mönster för hela lifwet; ty utan werksamhet och ordningsfärd är ingen sann tillfredsställelse."

Centimetres **TIFFEN® Color Control Patches** © The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								